

Bruksela, 10 lutego 2023 r.
(OR. en)

6255/23

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2023/0028 (COD)

JUSTCIV 22
JAI 140
JAIEX 7
AL 1
CODEC 157

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	8 lutego 2023 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2023) 65 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DECYZJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie upoważnienia Francji do prowadzenia z Algierią negocjacji w sprawie umowy dwustronnej dotyczącej kwestii związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych i handlowych

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2023) 65 final.

Załącznik: COM(2023) 65 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 8.2.2023 r.
COM(2023) 65 final

2023/0028 (COD)

Wniosek

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie upoważnienia Francji do prowadzenia z Algierią negocjacji w sprawie umowy
dwustronnej dotyczącej kwestii związanych ze współpracą sądową w sprawach
cywilnych i handlowych**

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Stały rozwój dorobku prawnego UE w kwestiach związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych i handlowych ma wpływ także na plan międzynarodowy, przy czym znaczna część tych kwestii wchodzi obecnie w zakres wyłącznych kompetencji zewnętrznych UE, co potwierdzono w ustalonym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Zobowiązania międzynarodowe mogą w istocie wpływać na przepisy UE lub je zmieniać, jeżeli zobowiązania te dotyczą dziedziny w znacznym stopniu objętej już takimi przepisami¹. W tym kontekście negocjowanie umów dwustronnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi ograniczono do możliwości oferowanych przez specjalny mechanizm przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 662/2009², rozporządzeniu Rady 664/2009³ i art. 351 TFUE.

W dniu 26 lipca 2016 r. Algieria skierowała Francji notę werbalną, w której zaproponowała rozpoczęcie negocjacji w sprawie nowej umowy dwustronnej o współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych. Umowa ta miałaby na celu zmodernizowanie i skonsolidowanie w jednym instrumencie trzech istniejących instrumentów współpracy sądowej między Francją a Algierią, zawartych w latach 1962, 1964 i 1980.

W dniu 8 grudnia 2016 r. Francja zwróciła się do Komisji z wnioskiem o upoważnienie do wynegocjowania i zawarcia z Algierią umowy dwustronnej w sprawach cywilnych i handlowych oraz wspomniała, że nie podjęto jeszcze decyzji o tym, czy taka umowa obejmie również sprawy rodzinne. Przedstawiono wówczas projekt umowy, który zawierał m.in. postanowienia dotyczące doręczania dokumentów, przeprowadzania dowodów, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz pomocy prawnej. Francja przyznała, że przynajmniej niektóre z tych postanowień wchodzi w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej UE.

Wyjaśniła jednak, że dotychczasowe instrumenty nie są już wystarczające, aby skutecznie regulować bardzo ścisłą współpracę dwustronną między Francją a Algierią, oraz że istnieje ogólna potrzeba dostosowania ich do norm UE obowiązujących w tych samych kwestiach. Przykładowo – dotychczas nie było możliwe doręczanie dokumentów listem poleconym lub drogą elektroniczną, a w kontekście przeprowadzania dowodów – nie było dozwolone korzystanie z połączeń wideo.

Komisja uznała wyjątkowe więzi gospodarcze, kulturowe, historyczne, społeczne i polityczne między Francją a Algierią, zwróciła jednak uwagę na fakt, że współpraca sądowa UE

¹ Na przykład opinia 1/13 Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, pkt 73.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 662/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające procedurę negocjowania i zawierania umów pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi w sprawie szczegółowych zagadnień dotyczących prawa właściwego dla zobowiązań umownych i pozaumownych, Dz.U. L 200 z 31.7.2009, s. 25.

³ Rozporządzenie Rady (WE) nr 664/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. ustanawiające procedurę negocjowania i zawierania umów pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi dotyczących jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń i decyzji w sprawach małżeńskich, w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawach związanych ze zobowiązaniami alimentacyjnymi, a także prawa właściwego w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych, Dz.U. L 200 z 31.7.2009, s. 46.

z państwami trzecimi w dużej mierze opiera się na istniejących ramach wielostronnych, takich jak te utworzone przez Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego („konferencja haska”). Powoduje to, że te same ramy prawne mają zastosowanie do wielu państw o różnych systemach prawnych, co przynosi znaczne korzyści. W związku z tym UE wspiera przystępowanie państw partnerskich – w szczególności krajów basenu Morza Śródziemnego, takich jak Algieria – do odpowiednich konwencji międzynarodowych w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych, w wielu przypadkach sporządzonych przez konferencję haską.

W tym kontekście Komisja stwierdziła, że upoważnienie państwa członkowskiego do negocjowania i zawierania z państwami trzecimi umów dwustronnych w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych nieobjętych zakresem rozporządzenia (WE) nr 662/2009 i rozporządzenia Rady (WE) nr 664/2009 nie byłoby zgodne z polityką UE w tej dziedzinie.

Po dalszej wymianie pism kwestię tę zgłoszono Komisji ponownie w listopadzie 2019 r. i kilkakrotnie szczegółowo ją omówiono – zarówno na szczeblu politycznym, jak i technicznym. Podczas tych posiedzeń Francja wyjaśniła, że postanowienia projektu umowy miałyby zastosowanie również w sprawach z zakresu prawa rodzinnego, mimo że tekst bezpośrednio się do nich nie odnosi. Nieznacznie zmieniony projekt porozumienia przesłano Komisji w lipcu 2020 r., a w nocy z dnia 9 kwietnia 2021 r. Francja doprecyzowała zakres projektu umowy i przedstawiła jego nową wersję, pozbawioną postanowień dotyczących wykonywania zawodów prawniczych, które to postanowienia były obecne w wersjach wcześniejszych.

Francja przekazała również Komisji najnowsze dostępne dane dotyczące swoich bliskich powiązań z Algierią. W 2021 r. we Francji mieszkało 611 084 pełnoletnich obywateli Algierii, co czyni z nich największą społeczność cudzoziemców. Liczba ta nie obejmuje osób małoletnich, osób posiadających podwójne obywatelstwo ani osób przebywających we Francji nielegalnie. W Algierii mieszka obecnie 31 980 obywateli francuskich, zgodnie z danymi z rejestrów obywateli francuskich mieszkających za granicą. Pod względem gospodarczym i handlowym Francja jest drugim najważniejszym partnerem handlowym Algierii i największym inwestorem poza sektorem węglowodorów.

Komisja postanowiła ponownie ocenić sytuację z uwzględnieniem nowych danych dostarczonych przez Francję oraz wyjaśnień udzielonych podczas kilku posiedzeń technicznych, które odbyły się w latach 2019–2021.

Z informacji tych jasno wynika, że w najbliższej przyszłości Algieria nie przystąpi do podstawowych konwencji opracowanych przez konferencję haską. Algieria potwierdziła to w skierowanej do Francji nocy werbalnej z dnia 14 lutego 2021 r., którą to Francja przekazała Komisji.

Niezależnie od wysiłków podejmowanych przez Komisję (takich jak okresowe podkomitety JLS z Algierią, w ramach których stale poruszano kwestię przystąpienia Algierii do konwencji haskich; udział Algierii we wszystkich edycjach eurośródmiedziemorskiego programu „Wymiar sprawiedliwości” finansowanego przez Komisję) oraz konferencję haską (uczestnictwo w „dialogu maltańskim” zainicjowanym przez konferencję haską, w ramach którego wyjaśniono korzyści płynące z przystąpienia do ram wielostronnych), Algieria zawsze odmawiała konstruktywnego zaangażowania się, bez podania powodów takiej decyzji.

Z drugiej strony Komisja nie planuje zawarcia między UE a Algierią umowy dotyczącej współpracy sądowej w sprawach cywilnych. Polityka UE w tej dziedzinie opiera się na multilateralizmie, co oznacza, że wspólne ramy prawne dla UE i jej państw członkowskich,

z jednej strony, i Algierii, z drugiej strony, powinny powstać poprzez samo przystąpienie państwa trzeciego do wielostronnych ram opracowanych przez konferencję haską. Zawarcie umowy dwustronnej między UE a państwem trzecim, nawet takim, które konsekwentnie odmawia przystąpienia do konwencji konferencji haskiej, można rozważyć tylko wtedy, gdy Unia ma w tym wystarczający interes z uwagi na istotne znaczenie współpracy sądowej z tym państwem dla wielu państw członkowskich, a nie tylko dla jednego z nich, co nie ma miejsca w omawianym przypadku.

Ponadto, jak wyjaśniono bardziej szczegółowo w następnym rozdziale, w niniejszej sprawie nie miały zastosowania możliwość przewidziana w art. 351 TFUE ani zezwolenie, o którym mowa w rozporządzeniach 662 i 664/2009.

Komisja doszła w związku z tym do wniosku, że można rozważyć udzielenie Francji zezwolenia *ad hoc* na podstawie art. 2 TFUE. Francję można upoważnić do wynegocjowania (a na późniejszym etapie – zawarcia) umowy dwustronnej z Algierią w sprawach wchodzących w zakres wyłącznych kompetencji zewnętrznych UE z uwagi na wyjątkowe więzi łączące te dwa państwa, pod warunkiem że nie stanie to na przeszkodzie rozwojowi i realizacji polityk Unii.

Ponieważ multilateralizm niezmiennie stanowi kamień węgielny polityki UE wobec państw trzecich w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, w przypadku gdy Rada wyda upoważnienie do prowadzenia negocjacji, należy je traktować jako wyjątkowe i w żadnym wypadku niestanowiące precedensu. Sama odmowa przystąpienia do konwencji konferencji haskiej przez państwo trzecie nie powinna stanowić jedyne i wystarczającego warunku wstępnego udzielenia zezwolenia na podstawie art. 2 ust. 1 TFUE, należy bowiem należycie wykazać wyjątkowe powiązanie między państwem członkowskim a danym państwem trzecim.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Na podstawie art. 351 TFUE państwa przystępujące do Unii Europejskiej mogą renegocjować swoje istniejące umowy dwustronne w sprawach wchodzących w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej UE, aby wyeliminować wszelkie niezgodności między dorobkiem prawnym UE a umowami międzynarodowymi, które te państwa członkowskie zawarły z państwami trzecimi jeszcze zanim przystąpiły do UE. Kilka państw członkowskich skorzystało już z tego postanowienia, aby zaktualizować umowy o pomocy prawnej z państwami trzecimi dotyczące współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, a Komisja była na bieżąco informowana o tym procesie. Brzmienie art. 351 TFUE nie przyznaje jednak takiej możliwości państwom członkowskim, które założyły Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w odniesieniu do umów zawartych po dniu 1 stycznia 1958 r. Państwa te nie mogą zatem renegocjować swoich umów dwustronnych z państwami trzecimi, aby dostosować je do dorobku prawnego UE – dotyczy to m.in. Francji, która chciałaby renegocjować umowy zawarte w latach 1962, 1964 i 1980⁴.

Sytuację tę do pewnego stopnia złagodziło przyjęcie rozporządzenia (WE) nr 662/2009 i rozporządzenia Rady (WE) nr 664/2009, które to rozporządzenia – w drodze wyjątku i na ściśle określonych warunkach – umożliwiają państwom członkowskim negocjowanie i zawieranie umów międzynarodowych w niektórych kwestiach wchodzących w zakres wyłącznych kompetencji UE. Zakres stosowania tych rozporządzeń jest jednak bardzo wąski i nie można nim objąć szeregu kwestii zawartych w projekcie umowy Francja–Algieria.

⁴ W przedmiocie wykładni art. 351 TFUE zob. sprawa C-435/22 PPU, pkt 115–126, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/pl/TXT/?uri=CELEX:62022CJ0435>

Ponieważ rozporządzenia te mają wyjątkowy charakter, należy je interpretować w sposób zawężający.

W tym kontekście art. 2 ust. 1 TFUE stanowi: „[j]eżeli Traktaty przyznają Unii wyłączną kompetencję w określonej dziedzinie, jedynie Unia może stanowić prawo oraz przyjmować akty prawnie wiążące, natomiast Państwa Członkowskie mogą to czynić wyłącznie z upoważnienia Unii lub w celu wykonania aktów Unii”.

Jak wspomniano powyżej, można skorzystać z tego postanowienia, aby upoważnić Francję do rozpoczęcia negocjacji z Algierią. W konkluzjach Rady z 2019 r. w sprawie przyszłości współpracy w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych⁵ umożliwiono skorzystanie z tej możliwości, przypominając, że „wielostronne podejście jest zasadniczym elementem współpracy międzynarodowej także w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych (...). W szczególnych przypadkach, gdy współpraca wielostronna nie jest możliwa, Rada zachęca Komisję do przedstawiania skutecznych alternatyw mogących zaspokoić potrzeby obywateli i przedsiębiorstw”.

Ponieważ przyszła umowa będzie inspirowana dorobkiem prawnym UE i konwencjami konferencji haskiej, negocjacje jej dotyczące mogą przyczynić się do podniesienia świadomości Algierii na temat korzyści, jakie może jej przynieść przystąpienie do ram wielostronnych.

• **Spójność z innymi politykami Unii**

Algieria jest dla Europy bardzo ważnym partnerem ze względu na rozmiar tego kraju i jego bliskość geograficzną, stabilizującą rolę w regionie i w Afryce, a przede wszystkim – ze względu na bliskie więzi, które od dawna łączą go z państwami członkowskimi UE.

Unia Europejska współpracuje z Algierią w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa oraz południowego wymiaru tej polityki – „Odnowione partnerstwo z południowym sąsiedztwem – nowy program dla regionu Morza Śródziemnego”⁶. Stosunki między UE a Algierią opierają się na układzie o stowarzyszeniu, który wszedł w życie w 2005 r. i stanowi ramy prawne stosunków gospodarczych, handlowych, politycznych, społecznych i kulturalnych między tymi stronami. Umożliwił on zbliżenie UE i Algierii poprzez ścisłą współpracę techniczną w różnych osiach układu.

Art. 85 tego układu dotyczy współpracy prawnej i sądowej i – w odniesieniu do współpracy sądowej w sprawach cywilnych – wspomina o wzmocnieniu wzajemnej pomocy w zakresie współpracy w rozstrzyganiu sporów lub spraw o charakterze cywilnym, handlowym lub rodzinnym. W ramach takiej współpracy, w stosownych przypadkach, możliwe jest negocjowanie umów.

Umowy dwustronne zawarte przez państwa członkowskie z państwami trzecimi w innych dziedzinach polityki UE można renegocjować zarówno za pomocą specjalnego mechanizmu, jak i w oparciu o uprawnienie przyznane na podstawie art. 2 ust. 1 TFUE, głównie w kwestiach technicznych związanych z transportem. Na przykład w rozporządzeniu (WE)

⁵ Dz.U. C 419 z 12.12.2019.

⁶ Wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Odnowione partnerstwo z południowym sąsiedztwem – nowy program dla regionu Morza Śródziemnego, https://www.eeas.europa.eu/sites/default/files/joint_communication_renewed_partnership_southern_neighbourhood.pdf

nr 847/2004⁷ określono wytyczne dotyczące dostosowania przez państwa członkowskie obowiązujących dwustronnych umów o komunikacji lotniczej oraz kryteria negocjowania i zawierania przyszłych umów dwustronnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi; ustanowiono w nim również specjalną procedurę wydawania zezwoleń.

Niedawno skorzystano z procedury przyznania uprawnienia na podstawie art. 2 ust. 1 TFUE w kwestiach związanych z transportem, na przykład w kontekście umowy między Włochami a Szwajcarią⁸ oraz umowy między Niemcami a Szwajcarią⁹.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę prawną niniejszego wniosku stanowią art. 2 ust. 1 TFUE i art. 81 ust. 2 TFUE, ponieważ jego celem jest odniesienie się do postanowień projektu umowy Francja–Algieria dotyczących współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, z wyłączeniem spraw z zakresu prawa rodzinnego, które uwzględniono w równoległej inicjatywie.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Nie dotyczy, ponieważ wniosek wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Unii.

• Proporcjonalność

Celem wniosku jest upoważnienie Francji, zgodnie z art. 2 ust. 1 TFUE, do negocjowania z Algierią umowy dwustronnej dotyczącej współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, wchodzących w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej UE. W związku z tym proponowana decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

Jak wyjaśniono powyżej, jedynym wariantem zgodnym z obowiązującymi ramami prawnymi i polityką UE w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych, opartą na multilateralizmie, w której nie przewidziano w tej sprawie negocjacji umowy między UE a Algierią, jest upoważnienie Francji do negocjowania z Algierią umowy dwustronnej.

• Wybór instrumentu

Upoważnienie na podstawie art. 2 ust. 1 TFUE przyznaje prawodawca Unii zgodnie z procedurą ustawodawczą, o której mowa w art. 81 ust. 2 TFUE. Proponowany akt prawny

⁷ Rozporządzenie (WE) nr 847/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie negocjacji i wykonania umów dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 7; sprostowanie do rozporządzenia (WE) nr 847/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie negocjacji i wykonania umów dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, Dz. U. L 195 z 2.6.2004, s. 3.

⁸ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/854 z dnia 18 czerwca 2020 r. upoważniająca Włochy do negocjowania i zawarcia ze Szwajcarią porozumienia dopuszczającego wykonywanie przewozów kabotażowych w regionach przygranicznych w ramach świadczenia międzynarodowych usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między tymi dwoma państwami, Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 47.

⁹ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/853 z dnia 18 czerwca 2020 r. upoważniająca Niemcy do zmiany porozumienia dwustronnego w sprawie transportu drogowego ze Szwajcarią w celu dopuszczenia przewozów kabotażowych w regionach przygranicznych w ramach świadczenia międzynarodowych usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między tymi dwoma państwami, Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 44.

ma formę indywidualnego upoważnienia i zostanie przyjęty w odpowiedzi na odpowiedni wniosek złożony przez Francję. W związku z tym powinien on mieć formę decyzji skierowanej do Francji. W konsekwencji proponowana decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady stanowi właściwy instrument upoważniający Francję, zgodnie z art. 2 ust. 1 TFUE, do działania w tej kwestii.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Niniejszy wniosek oparto na wniosku złożonym przez Francję i dotyczy on wyłącznie tego państwa członkowskiego.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Przewiduje się uważne śledzenie przebiegu negocjacji między Francją a Algierią, aby zminimalizować wpływ ostatecznie opracowanej umowy na dorobek prawny UE. W tym celu Komisja będzie uczestniczyć w negocjacjach w charakterze obserwatora i należy ją informować o postępach i wynikach poszczególnych etapów negocjacji. W stosownych przypadkach zarówno Francja, jak i Komisja będą składać sprawozdania Grupie Roboczej ds. Prawa Cywilnego. W ramach decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady należy określić pewne wytyczne negocjacyjne.

Wniosek

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie upoważnienia Francji do prowadzenia z Algierią negocjacji w sprawie umowy dwustronnej dotyczącej kwestii związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych i handlowych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Pismem z dnia 8 grudnia 2016 r. Francja zwróciła się do Komisji o upoważnienie do negocjowania z Algierią umowy dwustronnej dotyczącej współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych. Nowa umowa miałaby na celu zmodernizowanie i skonsolidowanie trzech obecnie obowiązujących umów dwustronnych, zawartych w latach 1962, 1964 i 1980.
- (2) Francja przedstawiła informacje wykazujące jej szczególny interes w negocjowaniu z Algierią umowy dwustronnej, wynikający z wyjątkowych więzi gospodarczych, kulturowych, historycznych, społecznych i politycznych łączących Francję i Algierię.
- (3) W szczególności Francja przedstawiła dane dotyczące dużej liczby obywateli Algierii mieszkających na jej terytorium i obywateli francuskich mieszkających w Algierii oraz szczególnego znaczenia wymiany handlowej między tymi dwoma krajami.
- (4) Stosunki między UE a Algierią opierają się na postanowieniach Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną, z drugiej strony¹⁰, który wszedł w życie w 2005 r. Stanowi on ramy prawne stosunków gospodarczych, handlowych, politycznych, społecznych i kulturalnych między tymi stronami.
- (5) Art. 85 układu eurośródziemnomorskiego stanowi, że współpraca w dziedzinie prawa i sądownictwa ma zasadnicze znaczenie i jest niezbędnym uzupełnieniem innych form współpracy między UE a Algierią oraz że taka współpraca może obejmować, w stosownych przypadkach, negocjowanie umów w tej dziedzinie.
- (6) Stosunki UE z państwami trzecimi w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych opierają się na ramach prawnych opracowanych przez Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego, zgodnie z zasadą multilateralizmu. Algieria nie jest jednak członkiem Haskiej Konferencji Prawa

¹⁰ Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną, z drugiej strony, Dz.U. L 265 z 10.10.2005, s. 1.

Prywatnego Międzynarodowego i jak na razie nie zamierza przystąpić do jej głównych konwencji.

- (7) Niezależnie od tego, projekt umowy wydaje się być w znacznej mierze inspirowany systemem ustanowionym przez konwencje haskie i prawodawstwem UE przyjętym w poruszanych w nim kwestiach.
- (8) Większość kwestii, które ma uregulować projekt umowy między Francją a Algierią, ma wpływ na dorobek prawny UE. Wobec tego kwestie objęte takimi zobowiązaniami międzynarodowymi wchodzą w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii. Państwa członkowskie mogą negocjować lub zaciągać takie zobowiązania tylko wtedy, gdy zostaną do tego upoważnione przez Unię zgodnie z art. 2 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w związku z materialną podstawą prawną, jaką jest art. 81 ust. 2 TFUE.
- (9) Ponieważ większość kwestii, które ma uregulować projekt umowy, wchodzi w zakres kompetencji UE, Francja powinna regularnie składać Komisji sprawozdania z przebiegu prowadzonych negocjacji. Zarówno Francja, jak i Komisja będą także regularnie informować Grupę Roboczą ds. Prawa Cywilnego o rozwoju sytuacji.
- (10) Nic nie wskazuje na to, by przyszła umowa miała negatywnie wpłynąć na dorobek prawny Unii. Należy jednak opracować wytyczne negocjacyjne, które zapewnią, że ryzyko wystąpienia takich negatywnych skutków zostanie zminimalizowane,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się Francję do negocjowania z Algierią umowy dotyczącej kwestii związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych, pod warunkiem przestrzegania następujących wytycznych negocjacyjnych:

- należy poinformować Algierię o tym, że Komisja Europejska uczestniczy w negocjacjach w charakterze obserwatora i będzie informowana o postępach i wynikach poszczególnych etapów negocjacji;
- należy zachęcać Algierię, aby rozważyła przystąpienie do podstawowych konwencji opracowanych przez Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego, oraz rozpocząć poważną analizę przyczyn, które spowodowały, że dotychczas Algieria nie przystąpiła do tych konwencji;
- należy poinformować Algierię o tym, że po zakończeniu negocjacji, aby Strony mogły zawrzeć umowę, wymagane jest upoważnienie ze strony Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej;
- należy poinformować Algierię o tym, że na wniosek Komisji upoważnienie do zawarcia umowy udzielone przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej może przewidywać ograniczony okres ważności takiej umowy (np. pięć lat) i wymagać ponownego jej rozważenia w późniejszym terminie;
- należy wprowadzić postanowienie, zgodnie z którym decyzje uznawane we Francji na podstawie wynegocjowanej umowy nie będą mogły być następnie rozpowszechniane w innych państwach członkowskich UE;
- należy zapewnić, aby postanowienia dotyczące prawa do odmowy doręczenia dokumentów były dostosowane do przepisów art. 12 ust. 3 przekształconego

rozporządzenia w sprawie doręczania dokumentów¹¹, zgodnie z którymi adresat może odmówić doręczenia dokumentów w momencie ich doręczenia lub w terminie dwóch tygodni od daty takiego doręczenia;

- należy poinformować Algierię o tym, że – w zależności od przebiegu negocjacji – w późniejszym terminie mogą okazać się niezbędne dodatkowe wytyczne negocjacyjne.

Artykuł 2

Negocjacje prowadzone są w konsultacji z Komisją.

Francja regularnie składa Komisji sprawozdania z działań podjętych na podstawie niniejszej decyzji i regularnie się z nią konsultuje.

Na każde żądanie Komisji Francja składa jej pisemne sprawozdanie z przebiegu i wyniku negocjacji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

¹¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1784 z dnia 25 listopada 2020 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) (wersja przekształcona), Dz.U. L 405 z 2.12.2020, s. 40.